

CAO News 11

Horolezecký časopis severočeského regionu č.124

* WWW.VRCHOLKY.CZ * WWW.LEZEC.CZ * VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ KLUB CAO DĚČÍN * WWW.HORYINFO.CZ * WWW.HORYDOLY.CZ *

Ročník 11, číslo 124

-- Since 1999 --

Listopad 2009

LIDI MĚ MAJÍ ZA
BLÁZNA..

MIROSLAV
JAKEŠ

„Svým způsobem se odlišuji od ostatních lidí. Lidi mě považují za blázna, ale do očí mi to řekne jen moje žena. Moje cestování je svým způsobem vášeň: když vás to chytne, je to jako droga. Podstupuji nebezpečí, ale na druhou stranu když tady jedu po dálnici, prožívám mnohem větší traumata: z chalupy přijíždím naprosto schvácený. Zdá se mi, že to riziko na dálnici je větší než jít na severní pól nebo do Grónska, kde to všechno záleží jenom na mně...“

V tomto čísle

- ✓ Ledovcový kurz Silvretta
- ✓ Vzpomínky na Rudu Zabilku
- ✓ Dáma slaví sedmdesát!
- ✓ Pavouci jeskynní
- ✓ Setkání s R. Messnerem
- ✓ K.B. správce skalních oblastí
- ✓ Podzimní Bořeň
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky od nás i ze světa
- ✓ a mnohé další...

Konec už se blíží!

Předposlední číslo CAO News..

Listopadová atmosféra na Vrabinci. Foto © 2009 Sponge

Co nového v CAO Děčín?

Informace z klubového dění..

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Listopadovou schůzi CAO Děčín za mě z větší části převzal **Petr Jícha**. Díky, moc!

Já se na Kocandu přičítal přímo z fabriky alespoň v samém závěru. V kvádru jsem se tam vyjímal asi jako prsák na Pamele Anderson.

I tak jsme s partou nejvěrnějších stihli do zavíračky doladit několik klíčových klubových podniků, zejména poslední slanění, pár lezeckých akcí, vernisáž ve Žlebu aj.

Program listopadové schůze:

- **Členské příspěvky ČHS.** Blíží se konec roku, to znamená také zvýšenou aktivitu MF – kdo chce průkazku ČHS bez starostí, musí včas příspěvek uhradit **Petru Jíchovi**. Víc než dvě možnosti nebudou, pak musí každý sám. Takže nezaváhejte!!
- **Podzimní kalendář.** Konec roku, to je jedna akce za druhou. My jsme řešili hlavně naše poslední slanění v Dolním Žlebu, křest hodně očekávané knihy Ó, horo, štedrodopolední Ptačí stěny pod Bukovkou se zdobením stromku pro zvířátka a tradiční Vánoční Bořeň na druhý svátek vánoční. Den před Silvestrem určitě opět zavítáme do Žlebu a mezi tím nějaké to lezení. Více v kalendáři akcí.
- **Různé.** Další vývoj kolem OVK Labské pískovce; nově věže v Labáku a samozřejmě také nový průvodce od **Albrechta Kittlera**, který byl „na spadnutí“ (v příštím čísle už bude jeho recenze!); jak budeme či nebudeme lézt po Novém roce na pravém břehu Labe; s **Ranpou** jsme doladřovali vernisáž Rozhoupáných a mnoho dalšího...

A jak na případné zimní deprese? Recept je jednoduchý!
Hodně lézt a hlavně zvesela..

Horám zdar!

Foto © 2009 Sponge

Ledovcový kurz

aneb Silvretta s Viktorem Kořízkem

Martina Táboříková
CAO Děčín

Když jsem se onehdy přihlašovala na laviňák, musela jsem čekat na poslední, dodatečně vypsany termín. Když jsem se přihlašovala na ledovcový kurz, tak jsem se chytla také až na ten dodatečně vypsany. Se skialpovým, na který jedu po novém roce, to bylo tak, že jsme se Šrekem a Jardou několik měsíců sledovali, jak říkáme, Kořízweb, abychom byli opravdu ti první, a vešli se do počtu míst.

A jestli se někdo ptá, proč jezdím furt s Viktorem, odpovím, že s Viktorem nejen že víš, že umí, ale také cítíš, že to dělá opravdu rád a že tě bere jako kamaráda. Nejednou jsem si vzpomněla na slova legendárního horského vůdce ze Chamomix **Gastona Rébuffata**, který ve své knize Mezi zemí a nebem z roku 1962 píše:

„Zaměstnání horského vůdce se skládá z odříkání: nemůže jít, kam by chtěl, ale na vrchol, který si vysnil jeho klient, průvodce neleze pro svoje potěšení, ale především pro radost svého společníka, kterého vede. Je to řemeslo vznešené a tvrdé, nejednou těžké a někdy nebezpečné: ze Spolku horských vůdců v Chamomix zahyne ročně průměrně jeden člen v horách. Každé letní ráno vstávají včas a zkoumají oblohu i vítr. Večer byli neklidní: nepříjemná mračna brázdila západní oblohu. Obávali se, že v noci se počasí zkazí, Mléčná dráha jiskřila příliš jasně, bylo cítit že se ochladilo. Ale severní vítr zvítězil, sněh i obloha jsou také, jaké mají být, horský vůdce budí svého klienta, můžou vyrazit. Lano potom spojí dvě bytosti a obě dvě už žijí jedním životem, průvodce se na několik hodin spojí s neznámým člověkem, který se mu stane přítelem, když dva chlapi společně prožívají dobré i zlé, nejsou si cizinci..“ (Ze slovenského vydání jsem si dovolila přeložit já sama.)

Přihlášených nás bylo šest. Já a pět chlapů. Odjeli jsme nakonec ale jen čtyři, já a tři Pražáci: Robert Cholenský, Tomáš Slába a Martin Nessler, protože Franta nedostal dovču a Marcela sklátila chřipka, což byla škoda, ale na druhou stranu jsme se vešli všichni k Robertovi do Transitu.

Musím přiznat, že po posledním výletu pod Mont Blanc, jsem měla jisté obavy, na jaké lidi narazím, jestli nepojedu domů vlakem nebo tak něco, ale furt jsem si říkala, že historie se snad nebude opakovat, i když, nikdy není tak špatně, aby nemohlo být ještě hůř... ale na druhou stranu jsem se upínala k tomu, že Viktor je pro mě určitou zárukou a pojistkou.

Jak se brzo ukázalo, obavy byly zbytečné.

Počasí, mělo být dle předpovědi, jak už bývá zvykem, dost mizerný. Jinak by to snad už ani nebylo to pravé ořechové. Ale přestala jsem ho sledovat s tím, že stejně pojedu, s tím se nic nenadělá. Nějak bude a jak říkal vždycky Karlos Bělina, když jsme spolu lezli: „Nějaký počasí bejt musí. Horší by bylo, kdyby nebylo žádný..“

Na sraz s Viktorem, k jezeru Silvretta v Bielerhöhe, jsme přijeli se zpožděním. Následoval výstup na Wiesbadener Hütte – 2443 m, a protože chata byla čerstvě zavřená, tak to bylo s proviantem a nezbytnými lihovinami, fakt natěžko. Winterraum tvořený perfektně vybavenou kuchyňkou s kamny, třemi ložnicemi a neposlední řadě suchým WC v chatě, s obřadkem hned vedle vchodu, byl fakt luxusní.

Večer se roztopilo v kamnech, vařil se čaj, pila se slivovička, který jsem měla vzít asi o litr víc, a také výborné červené víno, které vynesl Robert v originál skleněných lahvích, což se mu pěkně proneslo i při cestě zpět s odpadem, a hlavně se nacvičovala práce s lanem, balení lana, uzly všeho druhu, ale samozřejmě hlavně prusíky a to všemi způsoby a v mnoha variantách.

Nejvýraznějším človíčkem byl bezesporu Robert, týpek oplývající humorem, o pár let starší jak my, multisportovní, řekla bych, i když je především skialpinista a vodák, který přiznal, že s lezením a horolezectvím nemá žádné zkušenosti. Už v autě se Robert ptal: „co to jsou ty prusíky, co jsme měli mít sebou“ a že je teda nemá. Ale později získal opravdu obdiv všech, jak všechno dobře zvládnul a postupně si, jak říkal, osvojoval i horolezecké názvosloví, když se vždycky ptal, jak se co jmenuje.

Po převyprávění mého posledního výletu kluci nevycházeli z údivu a hláškou kurzu se tak stala věta směřovaná ke mně: „A jaký máš teď plán?“ někdy doplněná ještě o další: „A jak jedeš domů?“

Ráno, když nás Viktor budil, měl už zatopeno a vařil hrnec čaje. Po snídani jsme vyrazili ve dvojkách na ledovec Ochsentaler Gletscher pod Silvrettahorn – 3244 m, kde jsme nacvičovali budování štandů ve sněhu a v ledu, práci

s ledovcovýma šroubama, kdy jsem se mimo jiné konečně naučila dělat ledovcové, tzv. Abalakovy hodiny, přičemž jsme byli následně hodně udivení, kolik ty hodiny vydržely, a které jsme nakonec po dlouhém násilném cíleném ničení museli stejně rozkopat cepínem, aby povolily.

Následovalo lezení v asi 50° ledu, přičemž ve vrchní partii měla stěna podle mě o trochu větší sklon.. Se dvěma lezeckýma cepínama to byla poezie - i když čím výš jsem pak byla, tím mi se mi dařilo lézt jen na předních dvou a prvních dvou spodních hrotech a ani nevím, jak se mi ke konci podařilo opírat se všemi hroty maček do ledu. Horší to bylo s jedním cepínem, kór když je to turisták...

Počasí se kazilo, nedalo se ani dost dobře fotit, jak pršelo. Vyzkoušeli jsme si slanění z vývrtky a naučili se i figl, jak si jí pak za sebou taky stáhnout. Následoval nácvik brždění pádů, což jsme si fakt užili. Mým parťákem ve dvojce byl Martin. Nedávali jsme jeden druhému rozhodně nic zadarmo. Byly to pěkné drby, když ten druhý s vámi sekne o zem.

Když už jsme po několika pokusech byli schopni pád zadržet, a to nešlo o nějak extra sklon, vyzkoušeli jsme si, co to je, vyhrabat vedle sebe jámu na cepín, za který pak budeme jistit, za podmínek, že vaše tělo odolává obrovské síle v tahu, přirovnala bych to jako když na konci lana visí kamion a táhne vás za sebou do trhliny. Lepší varianta rozhodně je, když se dají zavrtat šrouby.

Nakonec jsme si ještě vyzkoušeli postup např. po hřebeni, kdy jeden z dvojky ulítnul a druhý samozřejmě musel stihnout vrhnout se na druhou stranu hřebene.

Když jsme se blížili utahaní k chatě, Viktor přidal do kroku, a to tak, že mu nestačil ani Martin (a to bylo co říct) a zmizel s náskokem v chatě. Když jsme dorazili, měl už zatopeno v kamnech a vařil. Vařilo se vždycky tak, že se v největším hrnci smíchalo několik stejných nebo podobných konzerv s těstovinami a dlabali jsme pak všichni najednou rovnou z hrnce, nač taky špinit talíře, že?

Musím podotknout, že Vítovo časně vstávání, zatápění a vaření, se stalo skoro pravidlem a občas to proložil i mytím nádobí. A musím říct, že mu to fakt šlo od ruky. Prostě chlap do nepohody, co zaskočí i v domácnosti. Když jsem mu blahořečila, říkal s úsměvem, jen ať to neříkáme Zuzce (manželce).. Ně, vážně, staral se o nás výborně, jako o svoje dětičky, přitom to vůbec dělat nemusel, tohle jeho náplní práce rozhodně není...

Večer jsme měli co sušit a já jsem si nadávala, že jsem ale pěkně blbec, když jsem si goráčový kalhoty nechala na chatě a myslela, že je nebudu až tak potřebovat. Večer byl opět ve stylu návčiku různých figlů a technik, doprovázený vyprávěním historek, kdy stůl byl plný karabin, prusíků, vínka, slivovice a jiných dobrot.

V sobotu jsme zaspali, přesto se v 9:30 vyráželo na výstup na Dreiländer Spitze. I přes mizerné počasí, které opravdu nestálo za nic. Mlha a déšť který se později změnil ve sněžení. Viktor chtěl, abychom si to zkusili právě i ve špatném počasí. A jsem ráda. Bylo to vlastně úplně poprvé, kdy mi vůbec nevadilo, že je špatný počasí.

Akorát mi dost zatrnulo, když jsem si tak ve čtvrtině cesty uvědomila, že jsem svojí goráčovou bundu nechala viset na věšáku v kuchyni a šla jen v softshellce. Když jsem to řekla před klukama, následovalo „A jakej máš teď plán?“ a hned nato mi Viktor nabídl svoje oblečení a kdyby prý to bylo málo, tak se vrátíme (no, tak to bych v žádném případě nepřipustila), taktéž i kluci nabídli něco ze svých vrstev v případě nouze, ale nebylo to třeba i když pak dost sněžilo, softshellka to ustála. Musím ale podotknout, že po zážitcích z minulého výletu mě jejich slova zahřála na duši, prostě si takové pomoci vážím ještě nějak víc, než předtím.

Na ledovci jsme se navázali už do dvojek, mým partákem byl Martin. Postupovali jsme ve dvojkách samostatně, Viktor

šel sám poblíž a jen kontroloval jestli děláme všechno tak, jak máme a jak jsme se to naučili. Po překonání ledovce následovala nepříjemná pasáž po šutrech, které se dávaly do pohybu při každém šlápnutí, pak po celkem pěkné, pevnější skále, kde jsme se dojišťovali přes to, co bylo zrovna po ruce. A tak jsme v té mizérii, v mlze, slušné zimě a za sněžení dosáhli hodinu po poledni vrcholu Dreiländer Spitze – 3197 m.

Kvůli mokrému sněhu, který padal přímo do objektivů, se moc pěkné fotky nezdařily, i když pár nezbytných u vrcholového kříže mám. Cestou dolů sněžení nabíralo na síle a ke konci jsme byli jak sněhuláci.

Večer na chatě jsme měli práci s mapou, probírali jsme orientaci podle mapy, s buzolou, s GPS navigací a vše s tím spojené, nechybělo pár dobrých rad a figlů. Přesto, že já chodím jen s mapou a buzolou, dozvěděla jsem se spoustu nového. Obohatila jsem se o perfektní super mapový rastr z Viktorovo dílny. A teď si říkám, jak jsem bez něj mohla dřív chodit.

Zajímavostí pro mě bylo, když Viktor vyprávěl o vůdcích „starých mazáčích“, kteří chodí ještě s barevnými praporky, které mu pomůžou v orientaci. Uvědomila jsem si, že jsme takového jednoho borce viděly s Olinou cestou na Wildspitze. Tehdá byla pěkná mlha, bylo vidět jen na pár kroků, my to otočily a všimla jsem si, že ten borec staršího data měl praporky na báglu, ale vůbec mi nebylo jasné, co tam s nimi má v úmyslu dělat. Dobrá metoda, jen doufám, že nenarazí na někoho, kdo by mu je z nevědomosti vytáhnul...

Nakonec měl Viktor připravený perfektní testík, stávající z několika úkolů. To už jsme ve winterraumu měli diváky. Přišla holka s klukem, Němci. Kluk se ptal, jestli budeme potřebovat všechnu vodu, co se hřála na kamnech, že by si jako vzal. Vít'a mu řekl, že ať si teda vezme a že pro vodu se chodí tam a tam a dříví se štípe u záchodu. OK, OK, ale ve finále pro vodu nedošel a dříví taky nenaštípal. Mezitím co vařil, holčina nás pozorovala a očividně vůbec nechápala, co to tam s těma mapama děláme. Docela mě to pobavilo. Mezitím její šamstr

spálil rýži v pytlíku a pak to jedli i s naškvařeným igelitem. Inu, jak říkám, tělo plasty potřebuje..

Poslední den jsme se probudili do nádherného počasí. Zasněžené kopce pod slunečními paprsky vypadaly božsky. Škoda, že tak nebylo dřív, ale díky bohu za to, že tomu tak bylo aspoň poslední den.

Od rána jsme nacvičovali vytažení z trhliny pomocí kladkostrojů. Překvapilo mě, že jsem dokázala napoprvé sestrojít i složitější kladkostroj, protože jsem byla přesvědčená, že to nemůžu nikdy pochopit, natož sestrojít, ale jak jsem začala, logicky jsem k tomu došla, prostě jsem to v tom najednou viděla.

Nakonec jsme si vylezli stěnkou nedaleko chaty, kdy jsme lezli podél lan ferátky a dávali si svoje jištění, takže si i ti, co normálně nelezou, vyzkoušeli, jak se to dělá a pak si slanili do převísku. Pak už zbývalo jen uklidit winterraum a seběhnout dolů k autům. V autě Robert uvařil kávu, stahovaly se fotky na nořas, poklábosilo se a odjížděli jsme směr Galtür v závěsu s Víťou, který se po několika měsících práce ve Švýcarsku a Francii vracel také domů.

Musím říct, že už nějakou dobu po kopcích s ledovci chodím a spíš jsem se soustředila na to, jak do trhliny nezahučet, jak se jim vyhnout. Teď, po absolvování kurzu, mám klidnější svědomí. Víím, že bych věděla co dělat, jak to dělat, a tak bych s trochou štěstí, pokud bych zachytila pád, dokázala z trhliny vytáhnout i těžšího chlapa. Například dnes už nechápu, jak jsme mohli dřív chodit navázaní na lano s nedostatečnou délkou, na kterém bych nikoho vytáhnout ani nemohla, a našlo by se toho víc.

Jako reakci na diskusi k článku o lavinách a lavinových neštěstích v uplynulé sezóně, který Viktor pověsil na jeden lezecký web v minulých dnech, předem, na rovinu a s čistým svědomím uvádím, že můj článek není žádná reklama, ani placená, ani skrytá, ani žádná jiná. Viktor totiž už žádnou reklamu nepotřebuje. Je to pouze mé vyličení zážitků a stejně tak, jako bych napsala, že mým parťákem byla Marča, Olina, Stenly nebo kdokoli jiný, tak teď to byl pro změnu Viktor..

Foto © archiv *Martiny Táboříkové*

Vzpomínky na Rudu Zabilku

Závěrečná část

Rudolf Ohnesorge
Mnichov

Výprava do Příhraz

Př i d a l i se k nám tenkrát ještě Karel Krombholz a Růžička, na jehož křestní jméno už si nevzpomínám. Víím jen, že musel mít nějaký vztah k Maďarsku, neboť každého pojmenoval s příponou „-ba“. Já jsem u něho byl například Rudiba, Krombholz Karelba, atd. Jinak to byl příjemný současník, nevtíravý a kamarádský. Proto ho chlapani rádi brávali sebou.

Od vlakové zastávky jsme měli ještě asi hodinu cesty, než jsme dorazili do kempu v Příhrazech.

Uctivě jsme se vyhýbali hotelu, protože kolovaly zvěsti, že horolezcům je tam vstup zakázán. Všechno, co jsme potřebovali, jsme měli sebou. A tak jsme tuto poslední baštu civilizace v klidu míjeli a vydali se do, pro mne neznámé, skalní oblasti.

U první věže na levé straně se Karel zastavil a ukazoval nám Smítkovu spáru. Jak se ta věž jmenuje, už nevím. Karel se na ni díval zamilovaně, ale i s patřičnou úctou. Jak známo, Karel byl tělem i duší spárař a jeho srdce tlouklo rychleji při pohledu na tuto obrovskou trhlinu ve skále.

A pak už jsme došli do nějakého lesa, ve kterém se nacházely nepravidelně rozházené skaly. Pod převisem jedné z nich jsme se utábořili a vyrazili k nejbližší ležícímu skalnímu útvaru. Pod ním mě náhle Ruda zatahal za rukáv, abych se otočil. A tu stála v celé své kráse přede mnou... Kobyla!

Karel chtěl ale hned lézt, a tak jsme vystoupili na široké předskalí k nejbližší věži. Než jsem se mohl pořádně navázat, slyším, jak Karel někomu nadává do blbců a kdo prý tady dal kruh - no prostě typický Karel. Přímou u nástupu nad předskalím se totiž mírně vlevo nacházel nový kruh, který tam podle Karla, při jeho poslední návštěvě, ještě nebyl.

Na vrcholu nahlédl do vrcholové knížky a zjistil, že jej tam dal známý Tepličák - Rudolf Wokržínek. To Karla trochu uklidnilo, asi se znali. Já jsem to samozřejmě vyfotil se svojí malou MICROMOU, kterou jsem měl vždy ve skalách u sebe.

Microma býval kouzelný, malý foťáček české výroby, a protože na trhu tehdy neexistovaly filmy tak malého formátu, musel se do toho dávat 16 mm kinofilm, který jsem nastříhal asi na půlmetrové pásy a pod peřinou je pak pracně navlékal do aparátu. Škoda jen, že se negativy po mé emigraci vesměs ztratily.

Následně Ruda navrhl výstup na Kobylu, ale nikdo neměl chuť jít s ním. Bylo strašné vedro, a tak šel nakonec sám. Já ho alespoň vyfotil, když byl nahoře. Bohužel to bylo proti slunci a také poměrně daleko, takže z té fotky moc nebylo.

Po zlezení různých quaků jsme se vraceli do bivaku a únavou vzápětí usnuli.

Druhý den jsme se rozdělili na dvě party. Ruda mě chtěl překvapit návštěvou Drábských světniček, kdežto Karel s Růžičkou chtěli zůstat v Příhrazech - a že se večer zase sejdem v bivaku. Jak ujednáno – tak učiněno.

Po asi hodinové cestě se objevila vpravo od lesní cesty první věž. Odložili jsme pod skalou kletráky a všechny zbytečnosti, které by nám při lezení překážely. Bohužel jsem tam nechal i můj foťáček, ale nic jsem si přitom nemyslel. Věci ležely mimo dohled z cesty a ani jsme nepředpokládali, že tudy v dohledné době někdo půjde. Jenže chyba lávky!

Po slanění jsem musel k mému zármutku konstatovat, že Microma byla pryč. Všechno ostatní tam zůstalo ležet. Nálada byla hned ta-tam. Ale život jde dál, a tak jsme po chvíli pokračovali v cestě.

Najednou jsme stáli nad kotlinou, odkud byl nádherný pohled na celý areál nádherných pískovcových věží. A protože to byla turistická oblast, byla tam i vrátnice s kioskem, kde normální smrtelník musel platit svůj obolus, aby mohl sestoupit přes schody dolů, do tohoto přírodního krasu. I když Ruda nevěřil, že kameru ještě někdy uvidíme, přesto jsem u vrátného zanechal svou adresu. Co kdyby ji někdo „našel“ a ozval se. Naděje umírá poslední.

A to, co by nikdo nevěřil, se opravdu vyplnilo. Asi po měsíci jsem obdržel balíček od jednoho manželského páru z Pardubic a v něm můj milovaný foťáček. Umíte si představit moje překvapení a moji radost? Poslal jsem jim v zápětí děkovný dopis a přiložil jako malý dárek dva hodinkové řemínky, které se u nás v Kovočase vyráběly.

Ale zpět do skal. Nějakou úzkou štěrbinou jsme se dostali z té kotliny ven a naskytl se nám nádherný pohled na seskupení skal a zároveň jedné cesty krásnější než druhé. Ruda je všechny znal, a tak vybral samozřejmě ty, o kterých věděl, že mi udělají největší radost.

Byl to opravdu požitek a po návratu do bivaku jsem nadšeně vyprávěl o svých zážitcích Karlovi a Růžičkovi, kteří už na nás čekali a měli dokonce i připravenou večeři.

A tak mi skončil další výlet do skal, na který nikdy nezapadnu..

Epilog

Všechno to, co se mi ještě vybavilo po tolika letech, jsem, myslím, napsal. Nemůže to samozřejmě být úplně a nebylo ani tak mým úmyslem, vykreslit obraz vynikajícího lezce, ale hlavně vynikajícího člověka a kamaráda. Doufám, že toto se mi povedlo.

O Rudovi Zabilkovi se bude mluvit v horolezeckých kruzích ještě hodně dlouho. Stal se Galeonskou figurou v tomto sportu, podobně jako třeba Joska Smítko a jiní. Čest jeho památce..

Foto © archiv CNS a deníky Rudy Zabilky

Dáma slaví sedmdesát!

Malé lezecké jubileum

Tomáš Vlček

HK Vyšehrad

Možná se Vám po přečtení titulku tohoto článku chtělo otočit na další stránku, protože, koho by zajímala nějaká „sedmdesátka“.

Ono je to ale všecičko trošku jinak..

Nejde tu o věk, ale o úctyhodnou řádku prvovýstupů na pisku, na kterých se v letošním roce podílela **Světlana Pavlátová**.

Když jsem se toto číslo dozvěděl, má první úvaha byla, kolik jich má pro pána boha Karel Bělina? No jasně, první místo s počtem přes 100 prvovýstupů je opět jeho, něco jako Karel Gott ve Zlatém slavíku.

V ženské (spíše se mi chce napsat v dámské) kategorii nevím s jistotou statistiku ostatních dam, ale беру na sebe to „riziko“ a vyhláším vítězkou ročníku 2009 právě Světlanu.

Sám jsem u několika prvovýstupů byl, a tak dobře vím, jaká je to fuška asistovat Karlovi při jeho řádní v panenských skalách. Člověku by se až občas chtělo hodit lano do údolí a se slovy: „Karle, víš, co mi můžeš...“ odejít na pivo. On se totiž počet takových prvovýstupů nedá stihnout při klidném a

pohodovém lezení, při rozprávění na vrcholcích a svačení pod skalou, ale přesto je v tom něco krásného a strašně lákavého, co Světlanu vedlo k tomu, že vytrvala a to lano Karlovi nikdy nezahodila. I když jak jsem říkal, nebyl jsem zdaleka u všeho a možná že i to se stalo, ale jak znám Karla, tak ho jen s úsměvem zvednul a prostě se lezlo dál...

Ono slavit takovou sedmdesátku není jen tak. Kromě fyzického nasazení jde mnohdy i o psychické vypětí. Když jsem onehdy na vršku sledoval Karla, jak vysílá Světlanu do akce se slovy: „Světlaný, to dáš, ten sokolík bere.“, bylo vidět v její tváři zděšení co se to děje, proč to pánské oslovení. Lezla, ale bez řeči dál. Ozvala se teprve až cestou ze skal, když nás náhodný kolemjdoucí oslovil: „Tak co, chlapi, jak to dneska šlo?“

Pro toho, kdo Světlanu „náhodou“ nezná, přikládám pár fotografií, aby bylo jasné, že s tím chlapským oslovením je to opravdu jen recese a její štengrování při lezení.

A co popřát na závěr?

Určitě spoustu nádherných okamžiků ve skalách, krásné počasí, fyzickou i psychickou odolnost, veselé spolulezce a ... aby se neklepla do prstu, až bude příští rok tlouct svůj první kruh.

Foto © archiv Tomáše Vlčka

Pavouci jeskynní

Z přírodovědeckého soudku

Daniel Hasič Hölzl

CAO Děčín

Na otázku jednoho mého kolegy: „A co dělají horolezci na podzim, když je venku taková slota?“, jsem mu odvětil: „Lezou do děr a dělají poslední slanění!“

Aby vše správně pochopil, dostal k tomu i teoretický rychlokurz.

Poslední slanění, to by bral, ale do jeskyní rozhodně nechtěl. Ještě se mě podezřívavě zeptal, co tam vlastně žije.

Hm, možná by to zajímalo i někoho jiného, tak proč si tady neudělat takové malé přírodovědecké okénko..

Tedy o „Jeskynním koníkovi“ už řeč kdysi byla, dnes si dáme třeba pavouky. Zatím jsem na svých výpravách do nejruznějších děr potkal dva zajímavé druhy.

Když je na lezení nevlídno, jsou jeskyně tou správnou volbou. **Ivana Ivík Kubešova** u vstupu do jedné z nich..

Meta menardi – Meta temnostní

Velký pavouk, velikost samic až 15 mm (hlavohruď 5,5 – 6 mm). Hlavohruď je tmavě hnědá s černou kresbou. Oči ve dvou řadách po čtyřech. Zadeček oválný, lesklý, většinou světle zbarvený s tmavými skvrnami a kresbou, můžeme se setkat i s jedinci, kteří mají zadeček tmavý a téměř bez kresby. Nohy dlouhé (zvláště první dva páry), tmavě hnědé s tmavými pruhy.

Tito pavouci si budují řídké sítě podobné sítím křižáků, do kterých donedávna patřili. Do těchto sítí loví hmyz, zejména můry a různé dvoukřídlé. K páření dochází v létě, samice buduje až 3 kokony. Tyto velké, bílé, hruškovité kokony jsou zavěšeny ze stropu. Kokon má okolo 2 cm a může v něm být až 400 vajíček. Samice kokony hlídá, až do vylíhnutí mláďat.

S těmito pavouky se můžeme setkat i v zimních měsících.

Pokud tedy zrovna nebojujete v jeskyni o život svůj,

něspěcháte a zaměříte se i na život okolo sebe, pak Metu temnostní (včetně jejich kokonů) opravdu zahlédnete nejčastěji u vchodu, v předních chodbách a vstupu.

Pohled pavouka – Meta temnostní na krásném snímku
Jana Netopejra Moravce

Metellina merianae – Meta jeskynní

Velikost těla až 13 mm (hlavohruď 3,7 - 4 mm). Hlavohruď světle hnědá s tmavým pruhem uprostřed, který se rozděluje a vytváří tak dvě světlé skvrnky. Zadeček u samic velký oválný až kulovitý. Zbarvení zadečku je šedé s drobnými tmavými skvrnkami či načervenalým odstínem. Nohy světlé proužkované, první dva páry výrazně delší než zadní.

Meta jeskynní je vázána na stinná údolí potoků s množstvím kamenné sutě, druhotně obývá také pukliny ve skalách, menší jeskyně a ústí štol. Může obývat stejné biotopy jako Meta temnostní.

Vlevo jeskyně Stříbrná díra, vpravo elegantní strážce Metellina merianae neboli Meta jeskynní

Jó, tady toho krasavce jsme měli naposledy tu čest vidět s partákem Pavlem. Hned vedle jeho pavučiny jsme ztloukali stojánek pro schránku pro novou jeskynní knihu..

Páček a shledáček v dírách Váš **Daniel Hölzl**, alias **Josef Vyskočil** (to skákání mi zatím moc nejde..).

Zdroj informací:

Seminární práce **Jardy Kukly**,
Natura Bohemica - popisy pavouků od **O.Machače**

Foto © **Jan Moravec** (www.etf.cuni.cz/~moravec/) a archiv autora

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

Pravý břeh Labe

Masív Hřensko – Pornography 8B

10.11.2009

Rostislav Štefánek

Ze stejného nástupu jako Nude doleva asi 7 metrů.

Ostrov

Továrník – Pláč anděla VI

16.9.2009

Karel Bělina, Johannes Munde, Christoph Munde

Vpravo v jižní stěně šikmou spárou krátce na stupeň. Vlevo k 1. kruhu. Stěnou na polici. Dále úzkou stěnou piliře přes 2. kruh na vrchol.

Továrník – Čodova varianta V

16.9.2009

Johannes Munde, Christoph Munde, Karel Bělina

Pod 2. kruhem cesty „Smyčka z nouze“ spárou a koutem na vrchol.

Továrník – Tanečník VII

16.9.2009

Karel Bělina, Johannes Munde, Christoph Munde

Z prostoru mezi Továrníkem a Zdeničkou spárou na balkón, vlevo ve stěně kruh. Přes kruh pod převis a vlevo na velký balkón. Stěnou při hraně na vrchol.

Továrna – Ranní cesta IV

19.9.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

Vlevo od jihozápadního koutu stěnou do spáry a jí do komína mezi západním a hlavním vrcholem. Starou cestou na vrchol.

Vrátnice – Přeskok I

19.9.2009

Světlana Pavlátová, Karel Bělina

Od Velké Tovární věže krátce sestup na římsu a přeskok na předvrchol. Starou cestou na vrchol.

Továrník – Finální fáze VII

19.9.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

Západní převislou hranou ke kruhu. Stěnou vpravo na balkón. Dále stěnou při hraně na vrchol.

Továrník – Zkrácená verze V

19.9.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

Z velké plošiny na východní straně přepadem do stěny ke kruhu. Stěnou a spárou na vrchol.

Továrník – Sloupek III

19.9.2009

Světlana Pavlátová, Karel Bělina

Od severovýchodu vpravo od Normální cesty přes piliřek na vrchol.

Továrník – Jižní spára V

19.9.2009

Karel Bělina, S.Pavlátová, S.Munde, J.Munde

V levé části jižní stěny spárou na vrchol.

Továrník – Tanečnice VIIIb

19.9.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

Nástup z prostoru mezi věží a Zdeničkou vpravo od údolního koutu. Spárou pod převis rozporem a stěnou přes kruh doprava na balkón cesty Tanečnick. Tou dále na vrchol.

Poustečna – Sladké tajemství VII

19.9.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

Ze špičatého bloku u paty údolní (severní) stěny trhlinou a stěnou ke kruhu. Traverz převislým žebrem doprava ke spáře. Spárou na římsu a středem stěny na vrchol.

Poustečna – Perly ducha VI

19.9.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová, Sabine Munde, Johannes Munde

Vlevo v severní stěně šikmo stěnou doprava k 1. kruhu. Hranou přes dvě velké díry ke 2. kruhu. Hranou na vrchol.

Rájec

Střelecký trůn – Skok ze svahu 1

26.10.2009

Jan Paul (jištěn)

Z levé hrany masívu přeskokem na vrchol.

Kladivo – Pravý skok 2

5.11.2009

Jan Paul (jištěn)

Z masívu (Fata morgana) přeskok k pravé hraně přepadlého bloku a lehce na vrchol.

Všemily

Severní cimbuří – Stará cesta II

7.10.2005

Zdeněk Kropáček

Ze sedla (sem úzkým komínem z masívu) úplně vpravo úzkými komínky a postupně na vrchol.

Severní cimbuří – Zdeňkův sen VIIIb

26.9.2009

Pavel Henke x Pavel Bechyně, Karel Bělina

Uprostřed údolní stěny spárou přes 4. kruhy na vrchol.

Dubské skály – Kokořín

Opřená věž – Merlot 2

31.10.2009

Jan Paul (jištěn)

Z masívu (naproti náhorní straně) přeskokem na vrchol ke slaňovacímu kruhu.

Upozornění:

V některých případech se může jednat o ještě neschválené prvovýstupy. O jejich oficiálním schválení rozhodují výhradně příslušné Vrcholové komise.

LEZECKÉ STŘÍPKY..

Severní cimbuří ve Všemilech

Koncem října přišel strohý e-mail od **Pavla Kýsy Bechyně**:

„Posílám foto z prvovýstupu ve Všemilech..“

Oč bylo méně písmenek, o to více bylo fotografií.

Několik záběrů přímo z prvovýstupu Zdeňkův sen VIIIb na věž Severní cimbuří ve Všemilech dne 26. září 2009. Už jenom pořádné zajistit nástup nebyla žádná sranda. Spravila to až dvě lana natažená podél celé údolní stěny. Jiná možnost nebyla. Spára přes čtyři kruhy pak už byla pro všechny tři lezce vlastně úplná hračka..

Zasloužená radost na vrcholu Severního cimbuří – zleva **Pavel Henke**, **Pavel Bechyně** a **Karel Bělina**

Celkový pohled na situaci před vchodem do Vlčí rokle. Zleva vykukují Strážce Slunečného dolu, Severní cimbuří (střed údolní stěny protíná spára, kterou vede prvovýstup) a Vlastička, nad kterou je ještě ukrytá Čtvrtá pracka.

Starou cestu na Severní cimbuří vylezl ze sedla mezi masívem a věží v říjnu 2005 **Zdeněk Kropáček**.

Foto © 2009 **Pavel Bechyně**, prvovystup.eu

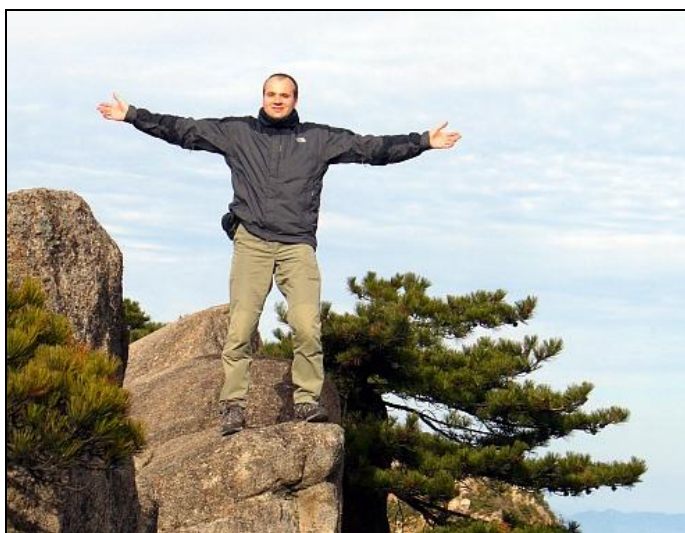
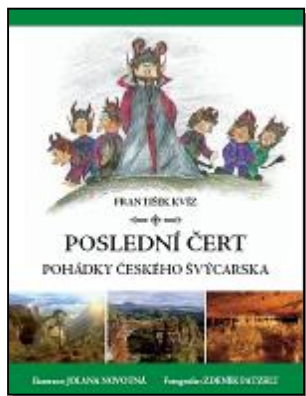
Pohádky Českého Švýcarska

Ve čtvrtek, 3. prosince 2009, bude zahájen prodej krásné knihy pohádek z Českého Švýcarska nazvané „Poslední Čert“ od autora **Františka Kvíze** a vydávané prodejním nákladem pouhých 800 ks.

Pohádky pro děti i dospělé popisují vznik známých míst Národního parku České Švýcarsko a lákají k jeho bližšímu poznání a návštěvě.

A v sobotu 12. prosince se pak bude v Děčínském knihkupectví paní Andrášové od 11:00 hodin konat autogramiáda.

Nenechte si ujít možnost získat originální dárek pro své nejbližší, podepsaný přímo autorem.

František Kvíz – autor knížky pohádek, všestranný sportovec, 50-ti bojař a horolezec..

Foto © 2009 Pavel Bechyně

Nepříjemný souběh akcí

Na podzim stíhá jedna akce druhou, a tak bývá vždy největším oříškem, správně se rozhodnout, na kterou z nich vyrazit.

Poslední listopadový víkend byl také dobře nahuštěný. Poslední slánění několika oddílů, sportovní akce, oslava významných horolezeckých narozenin nebo už 13. Dožínkový večírek, na který nás pozval do Arnoltic **David Vápník Obermann**..

Věru těžká volba..

ŠTAND EGO, VE VLNÁCH a TAO PRODUCTION vás zvou na již **13** ročník tradičního **DOŽÍNKOVÝHO VEČÍRKU SE SOUTĚŽÍ** O NEJLEPŠÍ VÝPĚSTEK ROKU 2009 **17:00** presentace:
příhlášky do soutěže přijímá ve vlnách **DON CARLOS** a v TAO **SEÑOR VRÁBEL**
28.11.09 tentokrát v ARNOLTIČÍCH U DĚČINA V MÍSTNÍ KNAJPE
čekávaný konec akce kolem 4 hod autobus směr DC, v 5 hod.
www.vevlnach.cz
www.myspace.com/djrbm
www.taograwshop.cz

Plakát David Obermann

Podzimní lezení – Bořeň 2009

Jiří Chára a Zdeněk Vaishar, CAO Děčín

Je pravda, že předpověď na víkend 2. až 4. října 2009 nebyla příliš optimistická, ale tradice je přeci třeba udržovat, to je jasná věc. Zvláště, jedná-li se o jubilejní ročník! (Pravda, záleží, jak se to počítá. První „Podzimní lezení“ bylo v listopadu 1989 na Vrabinci (foto).

Tenkrát základní kámen položili **Roman Goltsch,**

Karel Kruschina, Jiří Chára a Vladislav Panc. Po revoluci sice dva roky vypadly, ale od roku 1992 se pak už akce konala každoročně.)

Nebyli jsme si jisti situací na tábořišti, a také trochu ze strachu před slibovaným deštěm, jsme raději zvolili jistotu parkování před Chatou Bořeň s opět novým majitelem (provozovatelem). Aby se neřeklo, dali jsme alespoň pívko a guláš, ale pak už jsme celí natěšení vyrazili na jih.

V očekávání přílivu lezení chtivých kamarádů jsme odolali touze do setmění ještě něco sápnout, a raději jsme natahali hromadu dříví dostatečnou na hodně dlouhý večírek.

Nepřijel nikdo...

Pro dříví se na Bořni musí opravdu daleko. Nejbližší okolí horolezeckého tábořiště je dokonale vyčištěné. Když dlouho nikdo nešel, vyrazili jsme alespoň na půlnoční výstup na vrchol Bořně.

V noci opravdu trochu sprchlo, ale byl to spíš jen symbolický náznak. Ráno nevěřičně koukáme ze stanu na absolutní „plech“. Naši odměnu za zachování jedné malé horolezecké tradice..

Foto © 2009 Sponge

XXXV. ročníku horolezeckého orientačního běhu

1. listopadu 2009

Běželo se za nevlídného počasí. Šedivo, větrno, -2,5° C. Lezecké kontroly byly na Rozeklaném kameni (M,Ž), Stará cesta I a na Šikmé věži (M), Východní cesta II. Dále byly kontroly ve skalních oknech věží Stolička (M) a Mostová (M,Ž).

Byla použita mapa Závodiště, původně určená pro LOB, kde chyběly podrobnosti. Pro dohledávku některých kontrol (zvláště u M) bylo nutné využívat azimuty.

Jana a Jaromír Pospíšilovi

Původní, krátká zpráva (viz výše), byla později autorem doplněna o vyjádření k některým sporným kontrolám:

„Ahoj všem a gratulace za statečný výkon v nevlídném počasí! Letos byly spíše nadšené dámy a chlapi většinou skřípali zubama. Jejich trať byla jen o málo delší. Ovšem některé vložené kontroly v mapě bez podrobností stály zato. Vyslechl jsem spoustu připomínek a při bourání tratě jsem si některé mohl opět prověřit. Proto ještě posílám můj náhled na některé nejasnosti. Nevyhrazuji si právo na neomylnost !!

Chybně postavenou kontrolu o 50 až 80 m neberu. V mapě bez podrobností bylo potřeba využít azimuty. Hádám, že nikdo z chlapů nehledal 2 tak, že by se postavil přesně na roh oplocenky, určil si azimut a odkrokoval si vzdálenost (a já to při přípravě dělal v klidu). Přesto beru, že byla těžká a ještě k tomu zašitá.

6 (M) nebyla na nesprávné straně od průseku. To jsi pouze nechytil ten správný průsek. Začátek byl hodně blbě poznat.

15 (M), opět nešťastný průsek. Jsem si stoprocentně jist, že to byl ten správný. Vzdálenost kontroly od kazatelny, která byla vidět činí podle mapy 250 m !!

Zkontroloval jsem si hlášky, že kontrola v průrvě mezi skalami (7M, 4Ž) je utřená, lampion visí dole? dokonce i nahore? ... a samotné kleště se nedají dohledat. Tak to byl nějaký bludný lampion. Kontrola byla neporušená tam, kde jsem ji v sobotu umístil.

A jedna sebekritická. Pozdě jsem si uvědomil, že orientáři mohou mít boty s hřebíky. Což při lezení na skutečné věže nebylo dobře a bylo to vidět. Příště na to budu pamatovat v pozvánce.

A ještě k hřebům. Dalo se to dobře stopovat a tak mě zaráží, že všude, kde byl kámen jsem stopy viděl, ale ve skalním okně (11M) ne ???

Tak se pokochejte výsledky.“

Zdraví Jaromír

Vítězové v mužské a ženské kategorii:

Výsledková listina

kategorie - dlouhá trať, MUŽI: 7 500 m, 17 kontrol

	jméno	klub	výsledný čas
1.	Nehasil Vladislav	KOB Děčín	76,174
2.	Štykar Honza	HK Rač	100,358
3.	Nehasil David	HO Boletice	109,151
4.	Horák Martin	Reaktor Děčín	120,759
5.	Patzelt Vilém	KOB Děčín	130,967
6.	Vlček Petr	KOB Děčín	136,243
7.	Nejezchleba Jiří	SKAL Prusk	150,209
8.	Štěpán Petr	ASK Děčín	150,485
9.	Rychnovský František		161,341
10.	Šafařík Milan	CAO Děčín	167,644
11.	Gálus Igor	KOB Děčín	174,489
12.	Vlk Josef	ASK Děčín	178,185
13.	Příbyl Adam	KOB Děčín	182,633
14.	Suchý Martin	HK Chřibská	182,815
15.	Uher Jaroslav	HK Děčín	187,541
16.	Kovařík David	AVP UJEP	204,946
17.	Kolorenč Pavel st.	Hulho Team	206,747
18.	Nádvořník Hugo	HO Boletice	217,777
19.	Hofman+Markéta+Vojta	HK Varnsdorf	269,952
20.	Duben Jícha	KOB Děčín	DISK
21.	Laštovička Pedro	HK Děčín	DISK
22.	Kolorenč Pavel ml.	Hulho Team	DISK
23.	Semík Jaroslav	Reaktor Děčín	DISK
24.	Souček Jiří		DISK
25.	Mička Jan	OB Teplice	DISK
26.	Kvíz František	Hafalař	DISK

kategorie - krátká trať, ŽENY: 5 750 m, 10 kontrol

	jméno	klub	výsledný čas
1.	Patzeltová Bea	KOB Děčín	51,563
2.	Vlčková Jindra	KOB Děčín	58,438
3.	Nehasilová Zuzka	KOB Děčín	65,089
4.	Dubnová Kačka	KOB Děčín	67,917
5.	Burdová Simona	KOB Děčín	72,832
6.	Vlčková Klára	KOB Děčín	79,467
7.	Hrabětová Helena	KOB Děčín	84,857
8.	Burda Matěj (13 r)	KOB Děčín	85,483
9.	Horynovi+ děti	HK Doprava	89,396
10.	Louková Tereza	HO Slavia Ul.	96,250
11.	Řezníková Jana	CAO Děčín	99,980
12.	Krauskopfová Jiřina	HK Rač	100,498
13.	Součková Lenka		114,866
14.	Opavová L.+ Vlková S.	HK Chřibská	120,292
15.	Kadlecová Dana		134,630
16.	Bodlákova Anna	HK Děčín	142,513
17.	Součková+Miškovská+Jeníkovská		178,000
18.	Štrajtová Jana	HO Doprava	DISK

Text Jaromír Pospíšil

Karel Bělina – správce skalních oblastí

Párkrát se někdo rozčiloval nad tím, že v každém čísle CAO News se musí objevit **Karel Bělina**. Chce-li ale člověk psát o lezení na severu Čech, tak se tomuto jménu nevyhne stejně, jako kdyby někdo psal o osmitisícovkách a nezmínil jméno **Reinhold Messner**. Tak to prostě je.

My si dokonce v redakci myslíme, že je namístě Karlovi za jeho práci ve skalách poděkovat a tímto tak veřejně činíme. **Díky!**

Tady je malý výčet Karlovo letošní (!!!) práce:

Nové slaňovací kruhy:

Ostrov

Lexikon, Lesník, Světka, Johanův klobouk, Citróněk, Černá stěna – levá část, Černá stěna – pravá část, Kóta 7, Stěna veverek, Lodní trouba, Popraviště, Serbus, Pirát, Vrátnice, Továrna, Zdenička, Továrník – severní vrchol, Továrník – hlavní vrchol, Poustevna, Kutnohorská stěna, Malá Rohová věž, Moravanka, Obr, Krtek, Lampa (slaňovací kruh byl někým vytlučen, nyní opět osazen do stejného místa)

Tisá

Sfinga

Rájec

Podepřená, Větruše, Včelín – západní vrchol, Bobr

Vysoká Lípa

Drážďanský kužel

Všemily

Severní cimbuří

Nové vrcholové knihy:

Johanův klobouk, Neznámá věž, Fróna, Věž v koutě, Bouřková věž, Lesník, Černá stěna, Popraviště, Citróněk, Otesánek, Ukrytá věž, Uminělec

Opravené a zpětně vrácené vrcholové knihy:

Kutnohorská stěna, Lampa, Červená věž, Císař, Rozeklaná věž (vše Ostrov), Soudek (Vysoká Lípa)

Vrcholové schránky (nové nebo opravené):

Červená věž, Továrna, Lesník, Johanův klobouk, Neznámá věž, Ukrytá věž, Císař, Otesánek, Koutová věž, Bouřková věž, Fróna, Lampa, Citróněk, Černá stěna, Popraviště (vše Ostrov), Uminělec (Rájec), Drážďanský kužel a Soudek (Vysoká Lípa)

Výměna stabilních stěnových kruhů:

Wutkeho věž (2 kruhy), Chlebník, Ostrovská stěna, Policejní anton (stěnový kruh byl někým vytlučen, nyní opět osazen), Kočička, Ukrytá věž (2 kruhy), Stěna veverek, Trojhran (2 kruhy), Koutová věž, Neznámá věž (2 kruhy), Severní plotnová věž (2 kruhy), Císař (2 kruhy), Rozeklaná věž, Jelení věž, Balkónová věž

Mistrovo náčiní...

Foto © 2009 Pavel Bechyně

Setkání s Reinholdem Messnerem

Martina Táboříková, CAO Děčín

Tak bych nikdy nevěřila, že se někdy potkám s **Panem Messnerem**, když jsem někdy před 15ti lety hltala jeho knížky...

Musím říct, že je skvělý, nesmírně charismatický, milý, čiší z něj i v jeho 65 letech energie, vitalita. Přednáška byla pěkná, má to zmáklý, mluvit umí, má příjemný hlas, při kterém je i ta němčina hezká.

Mluvil o svých začátcích, o Ortleru, o panu Payerovi, který na něm prováděl svá měření, o tání ledovců, o Everestu, ale i o svém přechodu Antarktidy a Arktidy, mluvil o svých projektech, o svých pěti muzeích, mimochodem už jsem ve dvou byla - na Monte Rite a na jeho hradě Juvalu, obojí nádherná záležitost.

Dostal cenu "Pražský cepín" za přínos horolezectví, kterou si prý vystaví v některém ze svých muzeí, kde si ho budeme muset prohlédnout.

Na autogramiádu jsem si vzala jen dvě knížky. Vybírala jsem ty, které mam nejradši. Prolomila jsem ticho pozdravem Buon Giorno. Na to se chytil, a tak jsme prohodili pár slov a při tom jsem ho požádala ještě o podpis do "mojí knížky", kam si píšu já a tahám jí všude po kopcích, foto z ní posílám..

Prostě, super zážitek. Jsem ráda, že jsem se s jedním ze svých idolů mohla potkat, což se mi už bohužel nikdy nepodaří třeba s mým největším oblíbencem **Mirkem Šmidem**..

Foto © 2009 Martina Táboříková

Nová MANTANA

Vyšlo nové číslo občasníku pro individua a individuality Horoklubu Chomutov Mantana.

Kromě jiného tam najdete Peklo a Rájec - článek o výstupu na Mravenčí věž od **Broňka Bandase**, Červené vrchy a Západní Tatry v podání **Blahouše Kluce**, pěkné vyprávění z Dolomit s názvem Hurá na jih **Pavla Bohuňka**, Návraty domů z hor II, tentokrát z Korsiky (**Blahouš Kluc**) nebo Okénko do historie oddílu..

Dění v oblastních vrcholových komisích

OVK SZ Čechy

Ve čtvrtek 19. listopadu 2009 proběhla na Chatě Bořeň řádná schůze OVK SZ Čechy.

Program byl následující:

- přijetí 4. člena do subkomise Krušné hory – Pavel Bohuněk
- převod Kapucínských a Petrohradských skal pod OVK Z Čechy. Oblast k 1.12.2009 oficiálně předána. Naopak do naší správy převzata oblast Vysoký kámen v Z části Krušných hor.
- ujasnění předsedů jednotlivých subkomisí - Míša Vyleťal za České středohoří a L. Vörös za Bořeň.
- realizovaná výměna materiálu dodaného svazem (seznam vyměněného jištění, vrcholových knih atd.) a požadavky na materiál na příští rok. Dále požadavky na materiál pro prvovýstupy dotovaný ČHS.
- administrace na webu skalních oblastí – administrátoři
- seznámení s možnostmi lezení v CHKO České středohoří (M.Vyleťal)
- chybějící správci - oblasti v Českém středohoří
- vrcholové knihy – aktualizace seznamu, digitalizace, archivace
- řešení problémů jednotlivých skalních oblastí
- schvalování problematických prvovýstupů
- volná diskuse

Jednání, které probíhalo v konstruktivní a kamarádské atmosféře, řídil předseda OVK **Pavel Suchopárek**. Zápis v době uzávěrky nebyl ještě k dispozici.

Chata Bořeň, 19.11.2009. Přítomní členové OVK SZ Čechy: **Pavel Bohuněk, Jiří Chára, Filip Křivinka, Pavel Suchopárek, Milan Svinařík, Ladislav Vörös a Michael Vyleťal.**

OVK Labské pískovce

Listopad přinesl mnohé změny. Tou nejdůležitější je rozdělení původní OVK na dvě nové – OVK Tisá a OVK Labské pískovce. Novými předsedy byli jmenováni **Jiří Rosol** (Tisá) a **Jan Pleticha** (LP), kteří byli zároveň pověřeni sestavením nových funkčních OVK (jmenováním nových správců jednotlivých spravovaných oblastí).

Foto © 2009 *Sponge*

Adam Ondra vyhrál Světový pohár!

Výsledky SP v lezení na obtížnost ve slovinském Kranji vyhrál mezi muži náš **Adam Ondra** a potvrdil tak svůj neobyčejný talent i vynikající lezeckou formu.

Muži

1. **Adam Ondra**, CZE
2. Sachi Amma, JPN
3. Jakob Schubert, AUT

Ženy

1. **Mina Markovic**, SLO
2. Akiyo Noguchi, JPN
3. Johana Ernst, AUT

Gratulujeme!!

Foto © *8a.nu*

A.D.P. - AscenDance Project

Novou, na první pohled možná trochu zvláštní, lezeckou disciplínou je tzv. tanec na stěně. Soubor AscenDance Project (A.D.P.) založila v roce 2006 jeho současná umělecká vedoucí **Isabel Jessica von Rittberg** (na snímku).

Jejich vystoupení v sobě integrují technickou preciznost, sílu a expresivitu pohybů ve spojení s hudbou, to vše na vertikálním pódiu (speciálně upravené lezecké stěně). Vytváří tak zcela nový výraz tohoto sportu.

A.D.P. má již za sebou celou řadu těchto lezecko - divadelních vystoupení a sklízí ve světě veliký úspěch.

Některá z jejich provedení se dají shlédnout i na stránkách Facebook, či YouTube.

Až vás tedy omrzí jen tak obyčejné zlézání sklaních stěn, zkuste si na nich třeba trochu zatančit. Takže..

DOA'T JUST CLIMB IT. DANCE IT!

Zdroj: ascendproject.com

Další zkvalitnění serveru Skalní oblasti

Na webu Skalní oblasti ČR je vidět obrovský kus práce, který za jeho provozem stojí a k jeho zkvalitňování dochází i nadále. Díky za to! Nyní se zde objevila další potěšující zpráva a zároveň výzva pro všechny lezce - hlavně současné i bývalé členy OVK:

„Zápisy jednání Jizersko - lužické zkompletovány!

Z archívu předsedy Jizersko-lužické OVK **Vladimíra Janka** byly přefoceny veškeré dostupné Zápisy z jednání této OVK od roku 1976! Lezecká veřejnost tak má nyní k dispozici ucelenou řadu dokumentů ve formátu PDF, které popisují dění ve skalách Jizerských a Lužických hor za posledních více než 30 let.

Tento způsob zachycení historie přináší na SO zcela novou kvalitu a nyní nezbývá než doufat, že se podobně dostaneme i k dalším domácím archívům! Jestli něco máte, tak se, prosím, ozvěte. Stejnou filosofii uplatňujeme i pro staré Vrcholové knihy a originály Protokolů o prvovýstupech. Jen toho je strašně moc a všechno chce svůj čas.

Zdeněk Strnad, 1.12.2009“

Zdroj: <http://skaly.horosvaz.cz>

Křest knihy **Ó, horo**

Na tenhle okamžik jsme se těšili všichni – až konečně vyjde očekávaná knížka o historii lezení na severu Čech! Autorský kolektiv tvořili: **Vladimír Slouka**, HO TJ Lokomotiva, autorský redaktor; **Leopold Kukačka**, o.p.s. Milešovka, technický redaktor; **Jaromír Rada**, HO TJ Spartak Ústí nad Labem, redakce ústeckého horolezectví; **Karel Plechač**, HO Prachatice, redakce horolezectví ve velehorách; **Gerhard Tschunko**, Climbing Club Dubí, redakce teplického horolezectví; **Josef Hozák**, HK Děčín, redakce děčínského horolezectví a **Helmut Weigel**, HK Děčín, redakce děčínského horolezectví. Název knihy je nakonec **Ó, horo**, s podtitulem **Historie severočeského horolezectví slovem i obrazem**.

Křest knihy proběhl 16. listopadu 2009 v přednáškovém sále Severočeské vědecké knihovny v Ústí nad Labem. Sál byl zaplněn do posledního místečka a tolik horolezeckých legend pohromadě se jen tak nevidí.

Po úvodních slovech a představení publikace došlo na samotný křest, a to stylově - svjanským pivem..

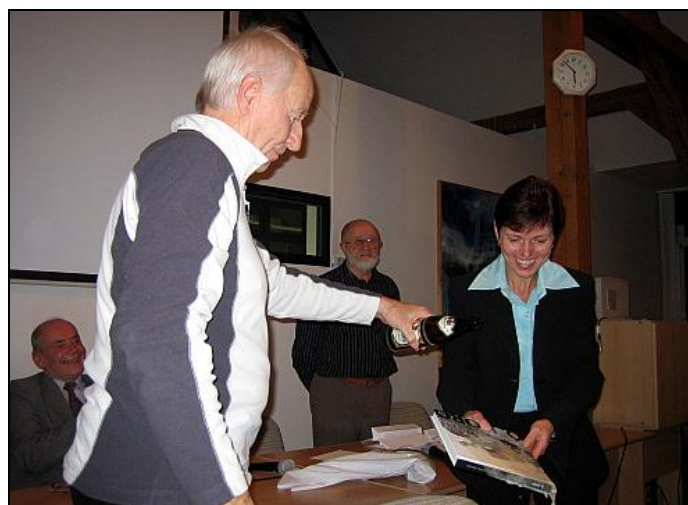

Foto © 2009 Sponge

Poslední slanění CAO Děčín 2009

Alespoň ve zkratce:

Na vynášení sudů, vožení a štípání dřeva nás ještě mnoho nebylo..

Na lezení ještě méně, o to více jsme toho ale stihli. Bumerang na Jeptišku, Jižní cesta na Jánošíka, jedna nová věž a pár dalších..

Po „posledním“ slanění, tradičně z Pivního kamene, dorazil mezi nás **Jenik Pleticha** s čerstvými informacemi přímo z jednání CVK..

Se starým lezeckým rokem se s námi přijela symbolicky rozloučit celá řada kamarádů, někteří i z hodně daleka..

Pak už mělo vše víceméně standardní průběh – ženy, víno, zpěv.. Nejočekávanějším momentem se právem stala horolezecká tombola. Přes nekonečnou řadu „napínacích“ cen (spermobanka, ruské voňavky, abalaky, nově podražené kopačky, lano, těhotenský test, LP desky Def Leppard, Black Sabbath, Genesis, Police, Dire Straits a jiných..), jsme se probojovali k zlatému hřebu večera – triku s Ranpy kartinkou a novému průvodci na Labák... Tak za rok AHOJ!

Foto © 2009 ..kdo se jak dostal k foťáku

Byly to vážně bezva časy..

Před dvaceti lety padla nadobro železná opona! Neuvěřitelné!!

Obrázky z mého cancáku k tradičnímu Vánočnímu výjezdu na Bořeň dne 26.12.1989. Cestou z hlavního nádraží jsme s bráchou stihali i úklid nechutné vánoční výzdoby..

Pro mnoho lezců to tenkrát znamenalo konečně první možnost na vlastní oči uvidět Alpy. Ani já s bráškou a kamarádem **Davidem Pelikánem** jsme nezaváhali. Auto jsme si museli sice půjčit v půjčovně, do přívěsu naložili 40 litrů benzínu, narychlo nakoupili chybějící „výškovou“ výstroj a výzbroj z Řempa a Drutepu a plni nekonečného entuziasmu jsme vyrazili.

Do Švýcarska nás sice ještě nepustili (v srpnu 1990 ještě nebyl bezvízový styk – to Dienstbier nestihl), ale Itálie už byla bez problémů..

Opojení ze svobody – Dolomity, srpen 1990. Na barevný film jsme neměli, tak jsem si fotky prostě vybarvoval sám..

Text a foto **Jiří Houba Chára**

Gratulace k prvním narozeninám!

Když jsme se před rokem dozvěděli, že zkušený lezec a pískařská legenda **Václav Šírl** (na snímku) utrpěl následkem pádu v první délce cesty Gipfelstürmerweg na Bloßstocku vážná poranění hlavy a trupu, všem nám zatrnulo. Několik dní na to, popsal incident jeho syn takto:

„...Táta vypadl z první délky cesty, nejspíš následkem ulomeného chytu. Následoval zhruba dvanáctimetrový pád, který byl naštěstí zachycen ještě nad zemí. Při něm se pravou stranou těla velmi silně udeřil o skálu. Po zranění byl při vědomí a přivolaným vrtníkem byl transportován do nedaleké Drážďanské Univerzitní kliniky. Ihned po převozu úspěšně absolvoval operace hrudníku a hlavy, při kterých byla zastavena vzniklá krvácení. Následně byl, v umělém spánku ale již mimo ohrožení života, přesunut na jednotku intenzivní péče...“

V jednom z posledních e-mailů (k vernisáži) Vašek napsal:

„Milej Houbo (jakož i Randáku)! Převelice Vám fandím, ovšem jsa politikem nižší pražské soutěže, tak 17. listopadu politikuju na svém domácím hřišti. Kromě toho moje rodina určila 17. listopad 2008 dnem mého znovuzrození, a teď mám teda první narozeniny, které oslavím právě jen s rodinou. Jinak je všecko na dobré cestě - už jsem byl dvakrát líz, i když jen srabové cesty na okolopražském buližníku (Holý vrch, Šárka - teď pojedem do Černolic). Ale snad už to bude furt jen lepší. S přáním dobrého rozhoupání - starej Šírl..“

Náš vzkaz zase zní: **Vše NEJ k tvým 1. narozeninám!!**

Foto © 2006 **Sponge**

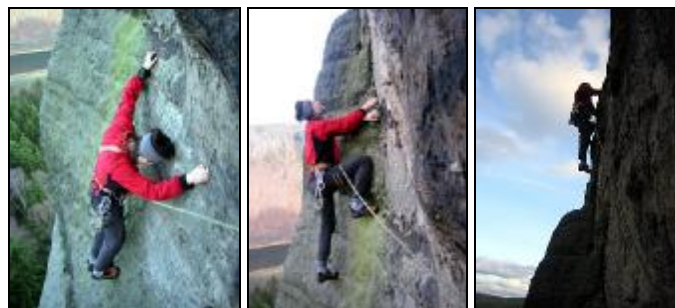
Bumerang na Jeptišku

Bumerang je hodně zajímavá cesta. Veškeré obtíže (klasifikace VIIb) jsou soustředěny do kratičkého rajbasového úseku ve tvaru bumerangu z předvrcholu vlevo, do zprvu jemného, a poté již výraznějšího, sokolíku.

(Na obrázku je schéma klíčového místa – nejprve kousek sestoupit na malou bouličku, prohodit nohy a levou opřít o ještě menší šikminku. Zvednout za dvě nepatrné dírký a je to..)

Pamětníci tvrdí, že zde bývala po Němcích jakási skoba nebo hák, přes kterou se celý usek lezl a cesta tehdy byla za IV. Jiný místní lezec vyprávěl, že cestu lezli už jako kluci, v noci a se svíčkami na čepicích, aby viděli na chyty. No, každopádně je to opravdu velice zajímavá a pěkná cesta, která stojí za vylezení.

Pavel Pavouk Černý v cestě Bumerang VIIb na Jeptišku.

Foto © 2009 **Sponge**

Rozhoupaní v listopadu, v kostele, ve Žlebu..

„Vážení sousedé žlebští, lezecká veřejnosti, přátelé!

Jistě vás zaujalo slovo rozhoupaní v záhlaví pozvánky na tuto výstavu. Pro svou mnohomluvnost se stalo názvem, jakousi značkou umělecké skupiny.

Inspirováni adršpašskou výstavou obrazů Jeníka Pletichy rozhoupaní se oba aktéři oprášit svoji tvorbu. Po letech byly rozhoupany zvony zdejšího pozdně barokního kostela Nejsvětější Trojice.

V neposlední řadě houpáním v poloze visatce nad údolím nalézá lezec pokoru ve zdejších skalách.

Tato výstava má charakter experimentu. Je to variace pro dva sólisty a intimní duchovní prostor. Práce Jiřího Cháry a Pavla Randáka vykazují nadstandardní kvality, podléhají vlastnímu vývoji a zákonitostem a nikoli trendům, jsou také poměrně snadno identifikovatelné, takže osobitý rukopis slouží jako spolehlivá poznávací značka. Houba a ranpa se samozřejmě znají, ale nikdy společně nevystavovali. Přísluší každý k jiné generaci, mají rozdílnou životní zkušenost i přístup k věcem, také jejich výraz se liší. Jsou to především třeskutí individualisté, v soukromí výrazné osobnosti, jako umělci těžko zařaditelní do proudů. Každý z nich funguje především sám za sebe.

Autoři vybrali svá díla podle vlastního uvážení. Většinou jde o raná díla, která vznikla jako výsledek uvědomování si sebe sama při přeměně mladíka v muže. Zajímá mě, co vznikne spojením možná nespojitelně bytostné originality a prostoru z doby dozívajícího baroka a nástupu empiru, prostoru s tajemným nádechem asi již ztracené, byť nedávné, historie. Jestli o něco jde, tedy snad o hledání souznění, násobení pocitů, energie, vizuální intenzity. Klíčovým slovem tohoto malého výstavního experimentu by mohlo být třeba slovo **rezonance**..“

Tak pravil kurátor výstavy **Josef Novotný** k zhruba stovce přítomných.

Vernisáž byla zahájena..

Veliké díky všem, kteří svou ochotou, prací a časem přispěli k uskutečnění této akce!

Foto © 2009 *Kateřina Neumannová* a jiní

Blízká setkání virtuálního druhu

Jedním z nejpříjemnějších průvodních jevů žlebské výstavy bylo vzájemné setkávání.

Z mnohých zmiňme alespoň dvě:

Na obrázku vlevo **Jan Puš** s paní **Helenou** (jejich čtyřnohý přítel **Dag** po krátké obhlídce božího chrámu čekal spokojeně v autě).

Na snímku vpravo je **Milan Holub** (ve světlém) s přítelem („...Jsem rád, že i Milan se rozhoupal a přišel po 50ti letech zpět ke kamarádům z **Labáku**. **H.Adler**“).

Foto © 2009 *Sponge*

HUDY Cup 2010

Asi už to všichni vědí, ale co když třeba ne?! Tak tedy v červnu 2010 se můžeme těšit na další ročník HUDY Cupu!

Tu jistotu nám dává e-mail od **Ondry Beneše**:

„...Jo, a abych nezapomněl - slovo dalo slovo a je usneseno, že příští rok v červnu bude opět HUDY Cup. Oblast máme zajímavou a velice krajinově vděčnou :-)...“

Nezní to dobře??

Vyhlášení vítězů HC v roce 2007. Uvidíme „na bedně“ stejné tváře i příští rok?

Foto © 2007 *Sponge*

Letos (zřejmě) doskákal

Jedno jediné chybné šlápnutí stálo zřejmě **Jana Jénu Paula** (na snímku) dočasnou ztrátu jeho nového koníčka – přeskoků. Tři z jeho posledních najdete v nových cestách.

A jak se mu to přihodilo?

Sice ve skalách, ale nikoliv při skákání nebo lezení. Při obhlížení možností prvopřeskoků stoupl na kraj masívu na velký kámen, který se s ním nešťastně svezl a přiklopil mu kotník..

Není už těch oberlených lezců letos nějak mnoho??

Foto © 2009 *Sponge*

Pozdrav od Vladimíra Laco Šauliho

„Ola amigos, lezci, přátelé a lásky!

Má tři roky dlouhá mise na portugalských skalách je za námi, takže je načase, abych se s vámi podělil o nějaké ty fotografie z lezeckých výprav a víkendů.

Některým z vás jsem možná i slíbil, že nějaké ty fotky pošlu, ale jen zřídka to opravdu udělal..

Cheers Vlad, Vladimír, Vláška, Laco, lacušák..“

A následoval odkaz na zaktualizovanou fotogalerii (odkaz najdete dole) plnou krásných a zajímavých fotek.

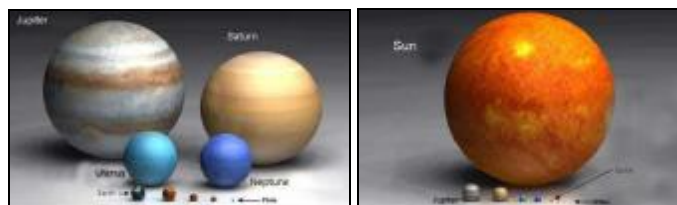
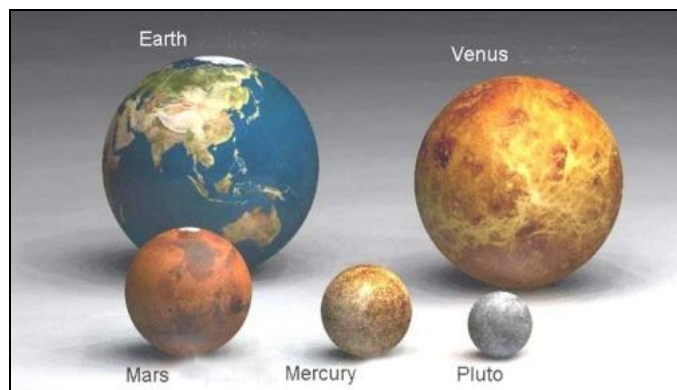
Tož díky, Laco!

Foto © Vladimír Šauli, <http://gemma.ujf.cas.cz/~sauli/personal.html.cz>

Velikost vesmírných těles

Při pohledu na tyhle obrázky člověka bezděčně napadne, jestli občas nejsou ty naše nejrůznější spory malicherné. Nebo ne?

Zdroj wikipedia.cz

Kreutzberg & burčák

Stále poměrně nová lezecká oblast na Litoměřicku Kreutzberg, má, kromě velice pěkného a pohodového lezení, ještě jednu zajímavou přednost, uplatňující se jen na podzim – velice strategickou polohu z pohledu vinaře! A zejména v burčákovém období lze těžko rozhodnout, táhne-li některé lezce k tomuto kopci více lezení nebo onen božský mok, nabízený vinaři cestou k němu. Kombinace obojího, je báječnou volbou, letos mnohokrát ověřenou!

Jako malou vzpomínku na tyto časy přijměte alespoň krátký úryvek z „eseje o burčáku“ **Josefa Petrželky**:

„...Burčák vinaři poskytuje slast jako první zálohu za práci, která už vykonána byla, i za tu, která ještě na vinaře čeká při stáčení a ošetřování mladého vína. Avšak vinař, když ve spěchu otevírá dveře od sklepa, a už odtamtud se snaží zaslechnout kvasící mošt v sudu, o takových věcech nepřemýšlí. Zapomíná na minulost a nemyslí do budoucnosti, existuje pro něj pouze teď.“

Jestli je ještě brzy a mošt v sudu zatím tajuplně mlčí, vinařova nervozita se stupňuje. Jestli přišel pozdě k tomu největšímu sudu a ví, že musí čekat celý rok na příští příležitost, je nevýslovně zklamaný. Zvláště když v rozhodující chvíli místo ve sklepě byl třeba ve studovně a studoval Platóna. Škola by na jižní Moravě měla začínat až po vinobraní.

Jestliže měl vinař třeba i po několika neúspěšných letech štěstí a trefil se do té půlhodinky s velkým P, není s ním řeč. Přestává být svobodný, vládne mu nutnost. Nemůže dělat nic jiného než pít. Na každou otázku odpovídá tím, že nalívá sobě i tazateli další sklenku. Spínění jakékoliv prosby odkládá až po natáhnutí dalšího košťýře a potom opět.

Jeho myšlení nebo pocity nelze vyličit. Myšlení je uzávkováno a smysly kromě chuti, čichu a hmatu také. Téměř nevidí a neslyší. Stojí u sudu, později sedí vedle něj a objímá jej. Jeho sklenička je neustále plná, protože si ji bez přestání dolívá. Nezná nikoho, kdo s ním nepije, a je bratrem každého, kdo jej požádá o skleničku. Mezi nepřetržitým mlaskáním zpívá posednut Musou o lásce k velkému sudu. A jestli můžeme soudit, občas zahlédne platónskou ideu.

A pak - teplota v sudu neznatelně poklesne a mystérium končí. Vinař zpitý láskou a ovládnutý božským šílenstvím se pomalu vrací k normálnímu životu. Pokud možno zavře sud a snaží se odložit košťýř a skleničku tak, aby nic nerozbil.

Pak opatrně vyjde ze sklepa a zadívá se na podzimní oblohu. Je mu jedno, že je to právě podzimní obloha. Po několika odbočkách se dostane do postele a než mu Zeus sešle konejšivý sen, zeptá se nerozumitelně sám sebe: nektar? A pohrdlivě mávne rukou...“

Kreutzberg & burčák = ideálně strávený den...

Foto © 2009 Lenka Chárová

Kalendář Stone Nudes 2010

STONE ON NUDES

V prodeji je kalendář „Stone Nudes“ na rok 2010. Za \$18.95 si jej lze objednat na adrese www.stonenudes.com.

Také je možné zakoupit tzv. John Yablonski Memorial Special (2010 + 2009 + 2008 Stone Nude kalendáře) za výhodnou cenu \$25.00.

Foto © Dean Fidelman, stonenudes.com

ÁDRKROS

memoriál Ivanky Čadové a Míry Šmída

V sobotu 7. listopadu 2009 proběhl již XXIX. ročník terénního běhu skalami na 9 km - Ádrkros. Závod se konal za zatažené oblohy na mokré trati, bez protestů a úrazů.

Ředitelem závodu byl **Pete Blahna**, hlavním rozhodčím Ing. **Josef Havlíček**.

Tři nejlepší borci bez rozdílu kategorií:

1. Radoslav Groh , AK Jánské Lázně	31:19
2. Petr Pechek , Maratonstav Úpice	31:27
3. Jan Mrázek , KERTEAM Praha	32:40

A tři nejlepší horolezci:

1. David Šťastný , Hasiči Praha	35:41
2. Milan Kohout , HO FTVS	36:32
3. Michal Veselý , HO Spider Pigs	36:34

Foto © 2009 Sponge

Třetí tisícovkář

V sobotu 14. listopadu 2009 dokončil **Stanislav Jelínek** (na snímku) svůj 1000.

výstup na vrchol Ještědu a stal se tak již třetím „tisícovkářem“ v novodobé historii soutěže tzv. stovkařů, tedy těch, co na Ještěd vystoupí alespoň stokrát.

Absolutní rekord zatím drží **Jiří Mánek**, který už stihl na Ještěd vystoupit 1504 krát.

Soutěž stovkařů obnovil v roce 2000 Jizersko-ještědský horský spolek (JJHS), který k soutěži vydal i závazné regule. Od té doby se do soutěže zapojilo několik desítek účastníků (také jeden z CAO Děčín), z nichž již přibližně dvacet dosáhlo sta a více výstupů.

Každý "stovkař" obdrží stovkařský odznak a od hotelu Ještěd půllitr se svým jménem. S tímto půllitrem má pak pivo na Ještědu zdarma.

Seznam oficiálních stovkařů:

Jiří Mánek	1504 výstupů
Vladimír Ježek	1012 výstupů
Stanislav Jelínek	1000 výstupů

200 výstupů:

Antonín Horák, Jiří Šimek, Jan Pražák

100 výstupů:

Petr Krause, Petr Schneider, František Russig, Karel Ruboš, Milan Hruběš, Marek Řeháček, Michael Kraus, Jiří Hudousek a Zbyněk Mazač

Pokud máte zájem zúčastnit se soutěže stovkařů také, vyzvedněte si průkazku v kanceláři JJHS, nebo si o ni napište na horskyspolek@volny.cz, případně na adresu kanceláře: Nerudovo nám. 108/1, 460 01 Liberec 1. K průkazce je vydávána také návratka, kterou je třeba zase vrátit do kanceláře spolku. Pro vyznačování počtu výstupů je v recepci hotelu Ještěd umístěno razítko. Soutěž není nijak časově omezena.

Zdroj JJHS

Kusé zprávy z La Palmy

Hana Mrkvičková a **Josef Klūs** se chystají na zajímavý prvovýstup:

„Ahoj všem, posíláme pozdrav z akce na La Palmě, z krásného tepla i moře. Zatím jen koupání a bouldering u moře. Hlavní akci - prvovýstup Gallegos barrankem (strží) teprve chystáme...“

A o týden později:

„...tak bohužel zatím se nám výstup nepodařilo dokončit. Byly problémy – přšelo a zastavil nás velký převis. Ale chystáme další pokus...“

Foto © 2009 Hana Mrkvičková

Informace z levého břehu Labe

Moje činnost správce na levém břehu Labského údolí od 5.6.2009 do 28.11.2009.

S pomocí lezců **Pavla Černého**, **Petra Laštovičky** a **Tomáše Bardase** jsme vyměnili 37 kusů stabilního jištění, nechal jsem v knihařství repasovat vrcholové knížky z Labské panny, Strážce Prostředního Žlebu, Žlebské jehly a Kazatelny. Tyto knížky si vzhledem ke své hodnotě zasloužily zrestaurování pro uchování do budoucna. Osobně jsem zkontroloval dalších 22 vrcholových knížek, které jsou v pořádku. Při té příležitosti jsem provedl údržbu věží a zároveň

údržbu přístupových cest ke skalám, z části i na pravém břehu.

Při řešení sanaci v okolí Kazatelny (podrobná zpráva o stavu je na stránkách Horosvazu) jsem navázal kontakt s ČD i firmou, která má sanace na starosti. Bylo dohodnuto, že ČHS budou dopředu oznamovat, kde budou práce prováděny a konzultovat, kde máme lezecké cesty, aby nám je zbytečně neponičili.

Předjednal jsem prostor na Děčinském zámku v Archivu, kde bude možnost založit si archiv Labského lezení. Usilovně dohledávám protokoly z pravého a levého břehu, bohužel stopa se ztrácí u starého OVK. Za každou informaci o protokolech budu moc vděčný.

Dále mám dotaz a zároveň prosbu k místním oddílům, zda chtějí s novým OVK Labské pískovce navázat informační spolupráci nebo jestli mají zájem o patronát některé z oblastí a pomáhat tak správci. S HO Bělá byla již patronace domluvena.

Jan Pleticha, předseda OVK Labské pískovce

Kehlovo kartinky

Jason Kehl (na snímku) je už několik let hodně výstřední postava na světové lezecké scéně. Kehl, který si přezdívá Cryptochild, se narodil 18. října 1976 a za své domovské město uvádí Jarrettsville v Marylandu, přestože jinak tráví téměř veškerý čas na cestách. Leze velmi dobře a líbuje si v nebezpečných a obtížných highballech.

Z jeho významných přelezů můžeme zmínit prvovýstup After Midnight V11 v Yosemitech, opakování The Fly 5.14d/V14 v Rumney nebo The Black Lung V13 v Joe's Valley v Utahu.

Stejně nepřehlédnutelná jsou i jeho umělecká díla. Kromě lezení a umění patří mezi jeho koníčky panenky, hra na violoncello a vaření..

A takhle **Jason Kehl** „fušuje“ Ranpovi do kouta. Není to špatný, ale ty Ranpovy jsou přeci jen lepší..

Foto © cryptochild.com

Jetřichovická Hraběnka

Díky tomu, že se motorová pila v rukou Správy Národního parku České Švýcarsko stala důležitým nástrojem ochrany přírody při redukci geograficky nepůvodních dřevin, zejména borovice vejmutovky, můžeme opět po dlouhých desetiletích vidět některé pískovcové skalní útvary a věže v celé jejich kráse. Platí to také pro jednu z nejúžasnějších věží v Jetřiškách, Hraběnku.

Nádherná a nedostupná Hraběnka teď však zároveň dává vzniknout myšlenkám, zda nám v dohledné době nespadne. V místě styku tělesa věže s podstavcem je její hmota výrazně redukována a je zde navíc vrstva velice měkkého a solivého pískovce.

Hraběnka a její Achillova pata..

Hraběnka - Jetřichovice

Stará cesta VIIb (VIIc), 9.8.1935, **Walter Kleiner** s druhý
Loučivá cesta VII, 27.7.1962, **Josef Poustka**, **K.Luxík**, **P.Rada**

Krvavá spára VIII, 1963, **Ladislav Štěpán**, **J.Poustka**

Saláthe VIIIb, 19.7.1985, **René Pohořálek**, **M.Havlák**

Přímá varianta Loučivé cesty VIIIb, 31.7.1993, **Pavel Novák**, **Z.Petráň**

Foto © 2009 **Sponge**

Zajímavé rozuzlení

V minulém „Vzpomínání“ **Rudolf Ohnesorge** napsal: ...malá příhoda v motoráčku. Naproti nám sedělo hezké mladé děvče a při projíždění tunelem jsem plný rozmaru toto děvče políbil. Po vyjetí z tunelu dala Rudovi facku, protože se domnívala, že viníkem byl on..

Teď přišel do redakce dopis od **Tomáše Holika**, který identitu onoho políbeného děvčete odhalil:

„...Už delší dobu sleduji články o Rudovi Zabilkovi. Takže něco málo k vysvětlení. Lezu už taky celkem dlouho a když jsem začínal, tak mi mamina říkala, že kdysi dávno, cca 10 let před mým narozením, také lezla a znala Rudu Zabilku.

Postupem času jsem se dozvěděl, kdo Ruda byl a mamina o něm vždycky vyprávěla velmi hezky. Byl to prý jeden z nejmilovnějších kamarádů, které kdy znala.

A tak jen pro pana Ohnesorgeho - to děvče ve vlaku z posledního článku byla Renata, tehdy Chybová - podle ní Renatina cesta na Želvu. V podstatě se vidali do Rudovy smrti pravidelně a často trávili čas na Drábkách nebo i ve Žlebu...“

Poslední slanění HO LOKO Liberec

Dobře zvolený termín 21. až 22. listopadu 2009 přinesl Liberečákům nádherné počasí, takže jim nezbylo nic jiného, než že museli jít lézt.

Lezlo se hlavně na Supí hlavu, Kohoutí Hřeben, Paličku, Paličnick, ale i na Ořešník.

Večer pak proběhlo promítání lezeckých fotek a filmů. Nejzajímavější byly záběry z Rudovy návštěvy z českými horolezci dosud nenavštívených oblastí Jižního Pamíru na Tadžicko - Afgánských hranicích a doliny řeky Sari - Šitchar. Samozřejmě se taky hrálo na kytaru a vypilo trochu piva a vína.

Zdroj HO LOKO Liberec

Výsledky velké ankety ČHS

Český horolezecký svaz zveřejnil výsledky asi nejrozsáhlejší ankety, která kdy byla mezi horolezci uskutečněna. Kompletní výsledky lze nalézt na stránkách ČHS a Skalních oblastí. Zde je alespoň krátké shrnutí na základě tam uveřejněného dokumentu.

Průzkum názorů lezecké veřejnosti, tj. členů i nečlenů ČHS, byl realizován od 28.8. do 30.9.2009 formou ankety. Na anketní otázku odpovědělo celkem 705 osob. O anketu projevil mnohem větší zájem muži (88 %) než ženy (12 %). Z hlediska věku byly nejvíce zastoupeny věkové skupiny 18-29 let (42 %) a 30-39 let (36 %).

Výsledky ankety

Důležitost oblastí činnosti ČHS

Prakticky všichni (99 %) považují za jednoznačně důležité činnosti týkající se lezení ve skalních oblastech, tj. financování fixního jištění, jeho instalaci a údržbu, evidenci prvovýstupů, dohled nad dodržováním pravidel lezení apod., tj. činnost vrcholových komisí a správců skal.

Téměř stejný podíl respondentů (98 %) považuje za důležité činnosti vztahující se k ochraně přírody, tedy vyjednání povolení lezení s orgány OP, údržbu přístupových cest apod.

Za nejméně důležité jsou považovány činnosti související se závodními disciplínami.

Rozdělení finančních prostředků na činnosti ČHS

Největší část prostředků by respondenti věnovali na činnosti spojené se skalními oblastmi, tj. jištění, údržba skal, vyjednávání s orgány OP, dohled nad dodržováním pravidel lezení apod.

Také z hlediska dělení finančních prostředků se ukázala jako nejméně zajímavá oblast závodní činnosti, na kterou by více než dvě pětiny dotázaných (44%) neposkytly žádné finanční prostředky.

Zvýšení členských příspěvků

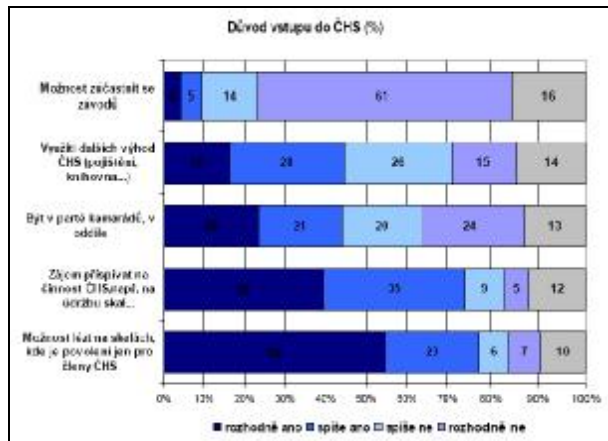
Ochotu platit vyšší členské příspěvky projevila necelá polovina respondentů (45 %), přičemž většinou se jednalo o váhavý souhlas (36 %). Přesto lze konstatovat, že ochota platit vyšší členské příspěvky je o deset procentních bodů vyšší než odmítnutí.

Ti, kdo by byli ochotni platit více, uvedli ve více než polovině případů (56 %) částku 500 Kč.

Důvod členství v ČHS

Nejčastějším důvodem vstupu do ČHS byla uváděna možnost lézt na skalách, kde je lezení povoleno jen pro členy ČHS; tento argument platí pro více než tři čtvrtiny respondentů (78 %), s tím, že pro 55 % rozhodně platí.

Druhým nejčastějším důvodem je zájem přispívat na činnost ČHS jako je údržba skal, vyjednávání s orgány OP apod. S tímto důvodem se ztotožnilo celkem 74 % respondentů.

Návštěvnost a hodnocení webových stránek

Zhruba polovina (52 %) uvedla, že web ČHS navštěvuje jen zřídka. Alespoň několikrát měsíčně nebo častěji tento web využívá zhruba třetina z nich (34 %).

Návštěvnost webu Skalní oblasti je o něco lepší, alespoň několikrát měsíčně nebo častěji tento web navštěvuje 38 % dotázaných;

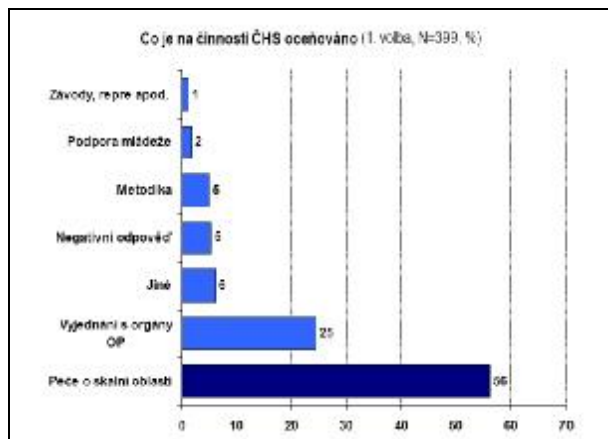
Nejméně pozitivních hodnocení získala přehlednost webu a orientace v něm. U webu Skalní oblasti je pozitivní hodnocení všech uvedených stránek častější než u webu ČHS.

Činnosti ČHS, kterou respondenti nejvíce oceňují

Alespoň jednu věc uvedla více než polovina respondentů, dalších dvě stě uvedlo více než dvě oblasti či činnosti, které u ČHS oceňují.

Na prvním místě byly nejčastěji uváděny činnosti spojené s péčí o skalní oblasti (56 %) a vyjednávání s orgány OP (25 %).

Pokud respondenti uvedli i druhou oblast, pochválili nejčastěji opět oblasti výše uvedené, ale v opačném pořadí. Relativně často zmínili také metodickou činnost.

Co v činnosti ČHS nejvíce chybí, co by měl dělat ale nedělá

Alespoň jednu výhradu k činnosti ČHS uvedly téměř tři stovky respondentů. Kritická vyjádření byla velmi různorodá, takže bylo obtížné je kategorizovat. Nejvíce výroků muselo být zařazeno do kategorie "jiné", ale to byly komunikace, metodika, pravidla lezení, pojištění...

Horolezecké disciplíny, kterým se respondenti věnují

Naprostá většina těch, kdo se zúčastnili ankety, se z uvedených disciplín věnuje lezení po skalách (97 %).

Velký počet příznivců má také rekreační lezení na umělých stěnách, lezení vícedělkových cest v horách a vysokohorská turistika.

Zdroj ČHS

Úctyhodné aktivity Simony Ulmonové

Je až s podivem, co všechno **Simona Ulmonová** (na snímku) během výchovy své dcerky v poslední době stihá.

Píše pro lezce.cz, dělá rozhovory s lezci na rockstars.cz, vede svůj vlastní web simonaulmonova.com a kromě toho stále boulderuje, leze, závodí a to všechno pořád na obdivuhodné úrovni.

A protože při všem tom psaní o hrdinských výkonech ostatních lezců skromně vynechává své vlastní úspěchy, musíme to alespoň v krátkosti udělat za ni..

Na posledním zájezdu do Ospu, kam se Simča vydala s několika svými přáteli, dokázala, kromě jiného, přelézt cesty Corto 8a a Sonce v očích 8a+!

A to jí dokonce ani **Ondra Beneš** nemusel přátelsky povzbuzovat tak, jako **Editku Vopatovou** :o)

Minulý týden zase, den po závodech v ústeckém Harlemu, vyrazila s **Mišou Roseckým** a **Kačkou Kozlíkovou** boulderovat na Sněžník, kde vylezla např. obtížný a technicky hodně složitý boulder Lehárna 7A+.

Simona v Cestě do metra 7B+. Boulder sice v ledovém vichru nepadl, ale mnoho nechybělo..

Foto © simonaulmonova.com

První oběť zdržení listopadového CAO News

„...Nevyjít listopadového čísla CAO News včas, mělo pro mne fatální následky! Nedozvěděl jsem se totiž o konání večírku ani o zrušení schůze 2.12., na kterou jsem se tolik těšil..

Pozdravuji všechny, kteří mě znají!“

Ruda Ohnesorge, tč. v Děčíně

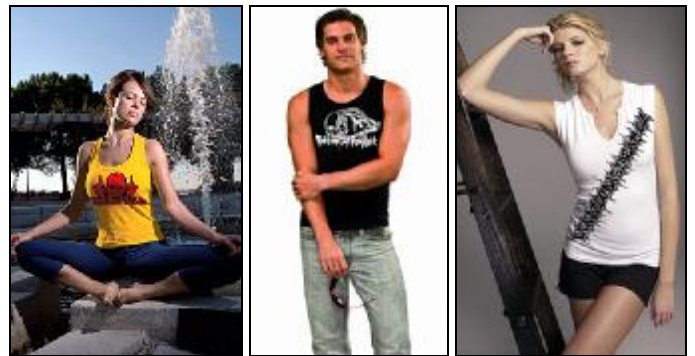
Podzimní kolekce ZlobaStream.cz

Známý server **ZlobaStream.cz** připravil pro všechny lezce opravdu lákavou podzimní kolekci lezeckých hadříků.

Jejich motem je, že nezáleží na tom, jakou máš barvu kůže, jakého jsi vyznání, jaké máš pohlaví nebo co právě děláš.

To, na čem doopravdy záleží, je jak u toho vypadáš a co máš při tom na sobě...

Zde je malá ukázka z jejich tvorby:

Zleva doprava jsou modely Harmony, Buzna stajl a Elegance

Foto © 2009 **ZlobaStream.cz**

Vánoční Bořeň 2009

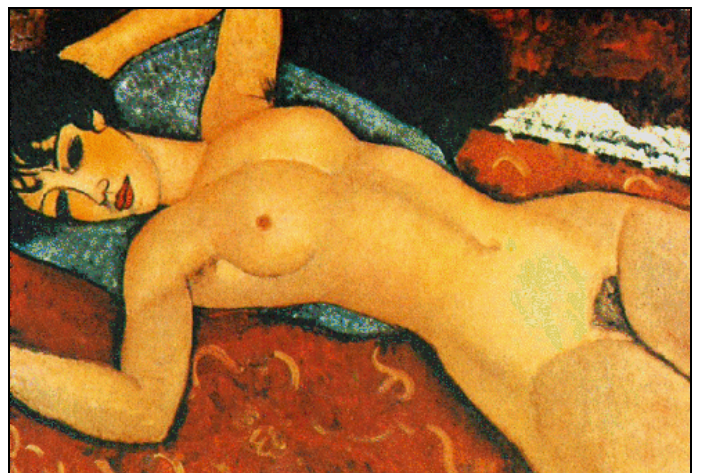
Na druhý svátek vánoční, 26.12.2009, nás čeká jedna z posledních letošních akcí. Z Děčína hl.n. vyrazíme v 7:28 vlakem Os 6807/6806 do Bíliny Kysilky a odtud pěšky na Bořeň. Děčičáci mají sraz na nádraží v 7:00 hod, ostatní přistupují po trase (Povrly, Ústí, Teplice, Bílina).

Nenechte si ujít (ujet)!!

Foto © 2008 **Sponge**

Nu, a ještě něco pro **Jonáše**..

Vybrali a vhodnost posoudili kamarádi z klubu

VÝROČÍ

LISTOPAD 2009

- 1.11. Jiří Kilroy Chaloupka, předseda HTW Děčín
- 2.11. Rostislav Sedlíský, HUDY sport
- 2.11. Leoš Letoš Dvořáček, předseda HK Chomutov
- 4.11. Adam Lošťák, CAO Děčín
- 6.11. Ivo Fompe Nový, KPH Děčín
- 11.11. Tereza Řeháková, CAO Děčín
- 12.11. Petr Kučera, CAO Děčín
- 15.11. Jana Pospíšilová, CAO Děčín
- 21.11. Josef Hozák, předseda HK Děčín
- 21.11. Libor Turbo Svoboda, CAO Děčín
- 27.11. Martina Tábořiková, CAO Děčín
- 28.11. Ladislav Frajbi Freiberg, CAO Děčín
- 29.11. Pavel Buky Henke, HK Varnsdorf

Všem oslavencům blahopřejeme a přejeme vše nejlepší...

-is-

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ HOROLEZECKÝCH A SPORTOVNÍCH AKCÍ

Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...

- ?? Běh Výpřež – Vansdorf – extrémní měřený trénink, kontakt Karel Hofman, tel. 776277294, kahofman@tiscali.cz
- 24.12. Štědrodopolední Ptačí stěny. Lezení a zdobení stromku pro zvířátka v Ptačích stěnách na Bukové hoře. Zhruba kolem 10. hodiny.
- 26.12. XX. ročník - Vánoční Bořeň 2009. Vlakem Os 6807/6806 za lezení a večerním posezením v Kysilce. Děčíňáci sraz v 7 hod na Hl. nádr. V Děčíně. Malé dárečky a spousta srandy..
- 30.12. Silvestr „nanečisto“. Ráno vlakem do Dolního Žlebu, okruh po skalách a restauracích a odpoledne zpět. III. ročník.
- 31.12. Oslava Silvestra.

(Kalendář akcí má pouze informativní charakter. Redakce nemůže ručit za jejich konání ani termíny. Je tedy v osobním zájmu každého zájemce o účast kontaktovat pořadatele a domluvit se na podrobnostech přímo s ním.)

V příštím čísle CAO News

Rozhovor Zdeňka Kropáčka s jedním šéfredaktorem
Podíváme se za minimálně dvěma zajímavými lezci
Studna Vřísek, Holany a Jarda Machatý
Poslední lavina nových cest
Nebudou chybět pravidelné rubriky
a samozřejmě mnoho dalšího...

A nezapomeň!

Poslední číslo (!!) CAO News by mohlo vyjít již v prvních dnech roku 2010!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Telegraficky:

- Dvojice **Pavel Kryze** a **Pavel Urbánek** vylezli letos v srpnu celkem v tichosti dvě extrémní cesty v severní stěně Eigeru: **Deep Blue Sea 7b+** a **Le chant du cygne 7a**. Více v příštím čísle.
- Na **Vojtěchovi** v Labském údolí se objevila zvláštní skvrna. S velikou pravděpodobností se jedná o **fulgurit**. Na věž se vypravíme a příště přineseme bližší informace.
- **Tomáš Sobotka** odjel na dlouhé tři měsíce do Indie. Uvidíme, s jakými jaguářími zuby se vrátí!
- „Dědek“ si nedá pokoj. Řeč je o **Zdenku Hubkovi**, který zase pilně vyrábí novou oblast v zapadlých koutech Českého středohoří. Zsvěcení vědí, že to bude **BOMBA!**
- Nějaký hlupák si pro ukojení svých nízkých pudů vybral **Bélinovo auto**. V Rájci mu vypustil všechna kola a zahodil ventilký, v Tisé vytrhal elektriku od zadních světel. Co by stalo, kdyby majitel nebo někdo z jeho spolulezců potřeboval rychlou pomoc a auto stálo na ráfcích, raději nedomýšlet. Obě akce už šetří policie.
- Cesta **El Camino del Rey Xb** na Siera Madre ve Žlebu už má první přelez. Poslal ho tam **Andrej Chrastina**.

Heslo na tento měsíc:

CAO News – kamarád do deště...

Šťastné návraty přeje za celou redakci CAO News

Jiří Houba Chára

UPOZORNĚNÍ

PRO ČLENY CAO DĚČÍN

NOVOROČNÍ ČLENSKÁ SCHŮZE PROBĚHNE VE STŘEDU
6. LEDNA 2010 V RESTAURACI NA KOCANDĚ.

NA PROGRAMU BUDE:

VOLBA PŘEDSEDY A VÝBORU KLUBU, VYHODNOCENÍ
ROKU 2009, OSLAVA NOVÉHO A DALŠÍ..

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!